

Na vlastnú päs• (#16)

Príspevok pridal elwe
©tvrtok, 23 august 2007

„Nie, nemôžeme predsa prepí• taký obnos peðazí“ presviedèa Kriss Krakonoša. „Ale preò nie? Dáme si poriadne do nosa a nakúpime 100 sudov rumu, tak!“ huláka rozjarený a podnapitý èarodej. „Ja svoj podiel urèite neprepijem“ podotýka malá postava Zjaeca, „mám v pláne si totiž kúpi• istý magický prsteò!“ „Èo tam po prsteni, kúpime si kopec krásnych mladých dievèat, všakže krásavice!“ rehoce sa Isa a pomrkáva po sleènách pri ved¾ajšom stole.

Tie mu na oplátku posielajú vzdušné bozky a chichocú sa. „Mladé dievèatá, pche,“ otrávene si povzdychne neš•astný Amádeus. Preò tu nikto nemá pochopenia. Bard si poriadne prihne z hlineného krèahu dobrého, chladného piva a poh¾ad sa mu usadí na malej osamotenej postave sediacej v plášti pri bare. Jemné rysy chlapca brázdia vrásky na èele, smutne h¾adí na dno pohára. Amádeus sa chví¾u odhodláva a nakoniec sa zodvihne a prisadne si k mladému hobitovi. „Ahoj, moje meno je Amádeus“ osloví mladého mu¾a a ten mu len smutne pokynie hlavou. „Èože •a trápi priate¾?“ vyzvedá bard zaujatý rysmi hobita. Ten len ticho mlèí no nakoniec ho presvedèí a malý hobit sa dá do reèi. Smutne rozpráva svojmu jedinému poslucháèovi že mu život preteká pomedzi prsty. Chcel by• dobrodruhom, vidie• ãaleké kraje, spoznáva• ¾udí a cestova• svetom. Namiesto toho pracuje u miestneho obchodníka, dostáva len pár medených a keby aspoò tento obnos nenosil domov, otec by ho už dávno vyhodil z domu. Amádeus pozorne naèúva, podobnos• s jeho vlastným detstvom mu príde na myse¾, ale po chvíli navrhne chlapcovi, èi by sa nevybral na dobrodružstvo práve s ním. Chlapcovi zaiskria oèi ale následne smutne zvesí hlavu s tým, že musí prinies• každý deò domov peniaze, inak s ním otec zatoèí. „Tu máš 10 zlatých Ramon“ podáva Amádeus mince hobitovi a oslovuje ho menom akým sa mu predstavil. „Odnies mince otcovi a povedz mu, že teraz si •a najal pán Amádeus a oddnes pracuješ preòho!“ Ramonovi zasvietili oèi rados•ou a rýchlo sa vytratil. Amádeus pozrel na svoju družinu ktorá oslavovala návrat z poslednej výpravy v bujarej nálade. Medzièasom Krakonoš zaspal na stole a poliaty Isa od piva na kolenách zviaza mladé dievèa a rozpráva jej udatné historky zo svojho života. Bushido o nieèom diskutuje so Zjaecom a Kriss sa niekam vyparil.

Po chvíli sa vráti Ramon a prisadne si naspä• k Amádeovi plný oèakávaní a nadšenia. Amádeus sa s ním púš•a do rozhovoru a plánujú zajtrajšiu výpravu za dobrodružstvom. Amádeus objednáva pitie pre seba aj svojho poboèníka a neskoro v noci aj ãalšiu izbu pre 2 osoby. Obaja spolu odchádzajú na izbu.

Ráno, keï Amádeus s poboèníkom schádzajú k výèapu ide Ramon za ním, oèi sklopené, poh¾ad zasnený a rumenec na tvári zaha¾uje pláš• s kapucòou. Družina stále spí a tak vyjdú pred hostinec. Je už skoro obed a vrava na ulici je v plnom prúde. O chví¾u okolo nich prechádza voz naložený sudmi s vodou a potravinami a zapoèujú ako dvaja muži vedúci zapriahnutý voz bavia o neš•astí, ktoré zastihlo dedinu na sever od Suzailu a že ich su¾uje hlad i smäð. „Vidíš chlapèe, dobrodružstvo nás volá!“ reèie Amádeus a hlavou kývne k odchádzajúcemu vozovi a hlasno dodáva:

„Kde sa krivda, zloba deje,
tam ja stojím pripravený,
nech len fúka, dáži sa leje,
vyháðam zlo zanietený!“

„Poï Oèko, ideme sa pripravi• na cestu“ prehovorí bard a Ramon zaskoèený prezývkou sa len jemne zapýri. Pri raòajkách v hostinci sa teda obaja dohadujú, že by sa im zišiel ešte nejaký tretí spoloèník, pretože v trojici, ako vraví Amádeus sa to vždy dobre •ahá. Ramon navrhne, že vie o jednom starom strážnikovi, ktorý obèas stráži pri západnej bráne a ponúkne sa, že ho skúsi presvedèi• na plánovanú výpravu. Medzièasom schádza aj ospalá družina do výèapu a znavené si sadajú k Amádeovi. „Dúfam, že si toho chlapca nesprznil“ reèie Isa a objednáva si 2 kurence. „Život je ako rieka“ reèie Amádeus. „Jeho cesty sa k¾ukatia a nezastavíš ho, pretože cestu si vždy nájde. Svoju vlastnú cestu má každý z nás“ dokonèí. Isa prekvapene pomrkáva na barda a nechápajúc èo mu vraví zaèína hltavo jes• teplé upeèené kurence ktoré zapíja mohutnými logmi vína. Zostatok družiny tiež pojedá kusy jedla a pri stole sa chví¾u rozhostí m¾askanie a grganie. „Plánujeme

sa teraz zdrža istý čas v meste“ hovorí Bushido Amádeovi. „Doplníme zásoby a naberieme síl na ďalšiu púť“. „To mi vyhovuje, ja sa na krátky čas vydám neďaleko Suzailu“ odpovie Amádeus a ide za hostinským zaplatiť svoje útraty. O nejaký čas príde pred hostinec Ramon a vedie za sebou staršieho zarasteného vojaka, občasnú výpomoc mestskej stráže. „Huh, ja som Arnošt!“ zahučí chrapľavým hlasom a pokračuje „Tuto Ramon mi vravel, že potrebujete silného pobočníka“ rečie a popri tom z neho razí alkohol ako zo suda. Chudý starý muž, na ktorom viac visí ako drží krúžková zbroj a pancierové nohavice sa neisto potáca. Zašpinený a páchnuci alkoholom vyzerá, že už dlhšie unikal oslobodzujúcej sile poriadneho kúpeľa. Amádeus so zdvihnutým obočím pozerá na Ramona, ale ten len kývne previnilo ramenami a pošepne mu: „nikoho iného som nezohnal“.

„No dobre“ prehovorí nakoniec Amádeus a podáva vojakovi 3 zlaté mince. „Tu je závdavok a ostatné bude vyplatené na mieste. O hodinu sa stretneme pri severnej bráne“. Vojakovi zaiskria oči pri predstave koľko alkoholu za tento peniaz môže získať. „Dobre! Som váš! Dajte mi protivníka a ja ho rozsekám a rozdrvím svojím mečom na prach!“, hučí vojak a pri pokuse o vytiahnutie meča z pošvy sa zapotáca, nakoniec to nechá a miesto meča vytiahne fľašku z ktorej si poriadne uhne.

Amádeus, Ramon a Arnošt opúšťajú severnú bránu Suzailu v čase obeda. Hustá premávka ich spomaľuje, nakoniec však opustia brány hlavného mesta a poberajú sa na sever k dedine Glen Hollow. Podvečer znavení prichádzajú do mesta a rozhliadajú sa okolo seba. Vyprahnutá dedina na prvý pohľad vypadá ubiedene a kroky skupiny sa teda poberajú sa miestnym starostom.

Starosta je postarší šedivý muž, strednej postavy a predstaví sa im ako Jim Raynor. Amádeus sa s ním pustí do reči a zisťuje čo sa tu prihodilo, že taká bieda postihla túto dedinu. Starosta si vytiahne fajku, naplní ju tabakom a pustí sa do rozprávania:

„Kedysi to bolo pokojná a tichá dedina“ povzdychne si. „Pred časom sa to ale všetko zmenilo. Niekde v okolí sa potuluje skupina banditov, ktorých vedie bugbear Relgore Himtooth a táto skupina napáda cestujúcich a karavany, okrádajú a zabíjajú obyvateľov. Jedného dňa sa stalo, že prepadli aj koňský viezol vznešeného Neriusa Bootluma. Ten bol práve na ceste za mudrcom Elwinom, pretože viezol so sebou tajomný magický predmet: vŕš - sajúcu špongiu. Tento magický predmet vraj dokáže pojať nepredstaviteľné množstvo vody a napriek tomu, keď ho vyžmýkate, vytečie z nej len pár kvapiek akoby to bola úplne obyčajná špongia. Stalo sa však ako som spomenul, že tento koňský prepadli banditi, koňšov pozabíjali a Neriuss Bootlum vyviazol iba vďaka šťastnej náhode. Keď sa prebral podarilo sa mu utiecť, avšak všetky jeho veci zmizli. Rozhnevaný Neriuss zaplatil nemalý peniaz milícii, ktorá mala za úlohu prípad vyšetriť. Vrátili sa na miesto prepadu a skutočne neďaleko odtiaľ našli banditov. Strhla si bitka a cvičení vojaci milície pozabíjali asi polovičku banditov, ostatným sa však podarilo utiecť. Pod vedením bugbeara Relgora Himtootha sa začal gang organizovať nanovo a Relgor poháňaný hnevom a odplatou začal znova prepadať pútnikov a obchodníkov. Milícia ho však už nikdy nenašla. Vrávi sa, že Relgor poučený z minula sa nikdy nezdržoval na jednom mieste dlhšie a že vždy mení skrýš. Preto je také ťažké ho nájsť. Neriuss Bootlum preto vypísal na jeho hlavu odmenu 2000 zlatých pre toho, kto prinesie hlavu bugbeara a stratený vzácny artefakt. No a od toho času sa nedeje nič. Toho roku je síce horúce leto, avšak o nič viac, ako po minulých rokoch. Napriek tomu však tri jazerá kúsok za dedinou vyschli. Neriuss si to dáva do súvislosti s Relgorom a magickým artefaktom, či už je to pravda sa my ale nedozvieme. Isté je to, že tu pár krát bola milícia, nikdy však nič nenašli. No a bez vody začala trpieť aj naša úroda. Polia vyschli, úroda je zničená. Studne už dávno odhalili svoje dno a jazerá za dedinou sú bez kvapky vody. Záhada sa na nás chystá, veru tak je.“ Oddýchol si starosta, napchal dohárajúcu fajku a po chvíli pokračuje ďalej. „Už by sme asi boli na onom svete, nebyť nášho clerika. Brat Jozef – milosrdenstvo jemu na večný čas, svojou silou, zverenou do jeho rúk samotným Hieroneusom nám prináša jedlo i vodu dennodenne. Už nemáme totiž ani peniaze za ktoré by sme si zaplatili karavan s vodou. Nemáme nič“ dohovorí a smutne zvesí hlavu.

Družina ešte dlho nič nevraví, iba raz za čas sa ozve usrknutie z fľaše s rumom. „Neboj sa dobrý človeče, sme tu práve preto, aby sme vám pomohli“ upokojuje Amádeus starostu. Ten síce na chvíľu pookreje, avšak beznádej ho prepadne znova. Napokon sa poberú spať a starosta im ponúkne, že môžu zdarma uoňho prespať, avšak ich nemá čím pohostiť. Bard mu z viačivosti prenecháva jeden balíček celodenného jedla.

Ráno sa skupina rozhodne skontrolovať okolie troch vyschnutých jazier za dedinou. „Stopy nás môžu viesť na správnu cestu!“ múdro poznamenáva Amádeus, avšak nikto z nich nemá so stopovaním žiadne skúsenosti napriek tomu, že Arnošt o sebe prehlasuje, že je skúseným stopárom. Stovky odtlačkov nôh pri vyschnutom jazere nenaznačujú nič mimoriadne. Na juh je dedina z ktorej prišli, kus cesty na západ začína okraj lesa a pri pohľade na východ sa tiahne step kam až oko dovidí. Pred nimi v diaľke majestátne stúpa pohorie. „Tak čo myslíš Oeko?“ pýta sa Amádeus mladého panoša „Kde sa poberieme?“. „Ja by som šiel na sever“ navrhne Oeko a Amádeus súhlasí. „Step, tam by som šiel ja!“ zahuhle Arnošt a prihne si z napol dopitej fľaše alkoholu. Napokon sa poberú na sever.

Po poldennom putovaní, keď sa blížila na dosah mohutného pohoria ktoré sa pred nimi dvíha ako kolmá stena si náhodou všimnú malej zlomenej vetvičky pri predieraní sa kríkmi a nízkym porastom. „To bude stopa!“ dodáva Amádeus a potichu pokračujú ďalej až pokiaľ nestoja úplne pod strmou stenou. Obzerajú sa, nič však nenachádzajú. Rozdelia sa a o chvíľu už Oeko volá na Amádeusa. „Jaskyňa! Tamtým smerom!“ nadšene gestikuluje malý hobit. „Choď prvý“ ponúkne bard Arnoštovi jeho úlohu. Arnošt vyťahuje hrdzavý meč a skúma vchod. „Vzduch je čistý!“ hučí opitý Arnošt a nestihne ani poriadne dopovedať a spoza stromu sa naô vyrúti mohutný ogre. Dvoma dlhými skokmi doskakuje k vojakovi a obrovským kyjom mu rozráža lebku. Arnošt dopadá mŕtvu k zemi v ruke zviazať fľašu rumu. „Golgo zabil votrelca, tak je!“ hučí hlbokým hlasom ogre. „Niéééé!“ vydesene volá Ramon a vrhá sa na ogra. „Oeko zadrž!“ volá naô Amádeus, avšak už je neskoro. Malý hobit útočí na obrovskú postavu ktorá sa nad ním týči ako strom. Netrvá dlho a Ramon padá k zemi. Amádeus ktorý doteraz podporoval spolubojovníka streľbou z kuše vidí svoju budúcnosť blede. Otáča sa a uteká, čo mu sily stačia. Ogre za ním beží, avšak po chvíli ho to prestane baviť a otáča sa naspäť. Amádeus vydesený dobieha do Glen Hollow. Takto si svoje prvé samostatné dobrodružstvo nepredstavoval. „Oeko!“ zvolal so žiaľom v srdci a prepukol v plač. Po čase sa upokojil a zaumienil si pomstu. Vráti sa sem a oplátí tej veľkej chlpacej obludě čo spôsobila.

„Veľká chvíľa na môj padla,

zabili priateľa barda.

Zlé príšery zničili môj sen,

o dobrom priateľovi som sníval len.

Dobrodružstvo s vodou vyriešiť sme chceli

a čakal som, že sa vrátíme celý.

Avšak pritom svojich dvoch druhov som stratil

Sám uplakáný a smutný som sa vrátil.

A tak na ich počesť vznikla táto pieseň

nech na druhom svete nevidia tieseň.“

Vydáva sa ihneď do Suzailu, aby stihol otvorené brány mesta a podvečer doráža k bránam. Vyčerpaný oddychuje v hostinci, svojich dobrodruhov nevidí nikde v okolí. Rozhodne sa navštívi Pelorovu promenádu, a veľký hostinec „Pekelná jama“ susediaci s promenádou. Pekelná jama je obľúbeným miestom dobrodruhov, vyvrhečov i bežných občanov mesta. Je asi 20-krát väčšia ako „U skákajúceho poníka“ a v jeho strede je znížené kruhové pódium, ktoré slúži pre hudobníkov hrajúcich v bare a podla ktorého je kréna nazvaná. V noci sa tu však neraz nelegálne konajú bitkárské zápasy s možnosťou vložiť obnos peňazí na víťaza.

„Dobrodruh je slovo zvláštne,

vždy ma chytí kúsok vášne,

keď sa toto slovo vysloví

srdce moje si silou uloví.

Silný, svalnatý a nebojácny priateľ to bol vždy môj cieľ

do dobrodružstiev tajomných a nebezpečných by som s ním šiel.

Teraz som však úplne sám

a tak dobrodruha hľadám.

Sila je to podstatné, pôjde totiž o život

Slabý by šiel proti monštrám hádam iba idiot.

Takže všetci silní chlapi hláste sa tu u mňa do služby

Dobrodružstvo čaká a domov si donesiete pekne veľké výslužky.“

Amádeus vchádza a vyhlíadne si mocného bojovníka kus od pecí na okraji hostinca. Je ním masívny polo ork. Predstaví sa trom sediacim polo orkom a skôr ako niečo stihnú namietnu objedná pre celý stôl pivo. „Ak by ste statoční bojovníci dovolili jednu otázku a ja sa ihneď poberiem“ hovorí smutne Amádeus. Polo orkovia zaskočení rýchlymi udalosťami prikývnu. „Hovor, ale rýchlo, lebo zaúraduje moja sekera!“ vraví najväčší z nich. Amádeus vytiahne vaček so zlatými mincami a pokladá ich na stôl. Mohutný polo ork spozornie a výraz jeho tváre sa razom mení. „Toto je záloha a raz toľko vám ponúkam ak mi pomôžete zabiť jedného ogra a splatí tak môj záväzok. Vaše mohutné svaly sú istotne iba náznakom vašej neuveriteľnej sily a statočnosti“ motá medový motúzik Amádeus lichôtkami ozrutnej postave. „Vrr, to som!“ Chvastá sa polo ork. „Moje meno je Zog! Každý pozná Zoga! Zog je najsilnejší!“ huláka polo ork. „Áno, samozrejme to tak je vážený pán Zog. Ak by ste sa pridali ku mne a spoločnými silami by sme zabili istého ogra ponúkam vám ďalších 500 zlatých mincí.“ Zogove očká sa zúžia podozrením avšak keď rozbalí mešec ostane zaskočený. Malý poklad mu leží v rukách. „Dobre! Máš Zogovu sekera!“ zahučí polo ork a dohodnú si odchod na druhý deň ráno. Amádeus potešený dobrým vývojom udalostí vstane a odchádza.

Ráno sa skutočne stretáva so Zogom a spoločne vyrážajú na sever. Amádeus po ceste prerozpráva o trošku upravený príbeh a stretnutie s ogrom. „Urgh! Zog zabije ogra, zabije a dostane zlatky!“

Popoludní dorazia spoločne na dohľad pohoria. Potichu sa prikrádajú až na miesto kde naposledy padli jeho dvaja spoločníci a snažia sa na seba neupozorniť. Žiaľ mohutný polo ork Zog nie je zvyknutý na tichý pohyb a skoro súbežne si všimne Golga – mohutného ogra strážiaceho vchod. Ten sa k nim rozbehne a zaháďa sa veľkým kyjom. Zog tasí svoju obojručnú sekera a začína sa zúrivy boj. Rany dopadajú tvrdo a dve mohutné monštrá za zrazia v boji na život a na smrť. Amádeus chvíľu udivene pozoruje boj kde jedna rana predtým by bola určite aj poslednou a rozhodne sa pomôcť Zogovi kúzlením. Oslepenie sa mu však nepodarí a obe telá sa drvia mohutnými zbraďami. Bard strieľa jednu šípku za druhou a obe sa mu darí ogra zraniť. Ten nakoniec podľahne masívnej sekere polo orka a padá mŕtvy k zemi. Zog silne krváca, z malého batohu vyťahuje červenú fľaštičku a kúzelným nápojom si lieči zranenia. Obaja oddychujú a nakoniec sa pohnú dovnútra. Po pár zákrutách tmú strieda mihotavé svetlo kdesi v diaľke. Škrekot a hlasy sa k nim dostávajú stále silnejšie ako postupujú chodbou hlbšie do vnútra starej pieskovcovej hory. Na ohybom chodby narazia na kruhovú miestnosť s tromi gnollmi a dvoma orkami. Ihneď sa vrhajú na nepriateľov. Gnollovia používajú malú hradbu kamienka ako štít strieľajú spoza nej kušami, zatiaľ čo sa orkovia vrhajú na prvého Zoga sekerami. Orkovia a Gnollovia sa nemôžu do sily zrovnávať s ogrom strájacim jaskyňou, avšak napriek tomu rany dopadajú aj na Zoga a Amádeu. Ako náhle posledný z nepriateľov padá k zemi dohodnú sa, že prečkajú pred jaskyňou jeden deň, doliečia svoje rany a ráno sa sem vydajú opäť. Po odchode Zoga z jaskyne ešte Amádeus narýchlo odhľadá gnollov o zlatky ktoré majú u seba. Ráno už obaja stoja opäť pred ústím jaskyne.

Po večernom zápase sa tu nezmenilo nič. Mŕtve telá ležia na zemi a oni sa vydávajú hlbšie do jaskyne. Chodba sa v

jednej časti rozširuje a podlahu pokrývajú kamene do tvaru štvorca. Tmavšie dlaždice sa tu striedajú so svetlými a Amádeus tuší, že v tomto mieste môže byť pasca. Prehľadáva chodbu, avšak ani on neunikol pasci a neopatrne stúpil na nie pevný podklad a prepadol sa do 6 metrovej jamy. Zraneného ho vyťahuje Zog lanom nahor. „Zog nepátra, Zog skáče“ vraví a o chvíľu už na dne jamy strieda barda. Amádeus sa len usmieva popod nos. Napokon sa im obom podarí prejsť podozrivé miesto a po čase vojdú do obrovskej nahrubo vytesanej haly. Na druhom konci jej dominuje obrovský bugbear a pri ňom stoja dvaja orkovia. Kopy kožušín sa striedajú na pravej strane miestnosti a stôl z nahrubo otesaných dosiek stojí kus po ich čavici. „Votrelci!“ zahučia obaja orkovia a vrhnú sa na prichádzajúci pár. Mohutné telo bugbeara nie je výnimkou. V rukách drží veľkolepú obrovskú sekeru ktorej rukoväť je pokrytá kožou zvierat. Z úst mu trčia masívne zuby z ktorých mu kapú sliny. Zog síce na malú chvíľu zaváha ale vrhá sa na obrovskú postavu tiež.

V strede veľkej haly sa začína boj titánov. Zog stojí sám a pri ňom traja nepriatelia. Rany stíha vykrýva len s vypätím síl avšak spev Amádea v pozadí mu dodáva odvahy. Jeho mohutná sekera sa dvíha a opäť dopadá na útočníkov a zároveň vykrýva prichádzajúce rany. Kusy ťažkého kovu o seba udierajú s takou intenzitou, až odletujú iskry. Zadržané postavy bojujú so všetkými silami, zatiaľ čo Amádeus v pozadí svojím spevom a streľbou z kuše podporuje mohutného bojovníka. Mohutný bugbear zrazu zahučí až sa mu varí krv v žilách. Prepadá bojovému šialenstvu a od úst mu kape biela pena, ktorá sa mieša s krvou z rozodratých pyskov. Jeho pohľad je zastrený a tvár zvrátená v zúrivej grimase. Hučí ako zmyslov zbavený a udiera do Zoga takou silou, ktorá by bola schopná rozseknúť býka na dva kusy. Zog zaskočený zúrivou oponentou a unavený bojom začína svoj boj na život a smrť prehrávať. Jedna rana padá za druhou, až napokon dopadne posledná. Jeho zrak sa zastrie a jeho mohutné telo dopadá mŕtve na zem. Amádeus mal pocit, že sa mu na chvíľu zastavilo srdce. Našťastie nestratil nič zo svojej duchaprítomnosti a okamžite sa dáva na útek. Našťastie ho však hodný kus od jaskyne prestane obrovský bugbear naháňať a unavený sa otáča smerom naspäť. Tak Amádeus vyviazol zdravý so svojou kožou, aj keď to bolo iba o vlások. Vracia sa zbiedený naspäť do Suzailu a dúfa, že nikomu z polo orkových priateľov nebude musieť vysvetľovať kam sa podel ich druh.